

Δημήτρης Τζουμάκας

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχελακάκης

Ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες, το βιβλίο του Γιώργου Μιχελακάκη: «Η Ελπίδα σε Κρίση, Κουλτούρα και Τέχνη στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» που εξετάζει τη διαδρομή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας, στην τέχνη, κατά την περίοδο από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι της ημέρες μας.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2017 από τις εκδόσεις ΕΟΘΙΝΟΝ. Όποιος επιθυμεί να παραγγείλει το βιβλίο μπορεί να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα στα EMAIL gmicelpaint@gmail.com ή eothinon@gmail.com. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να στείλετε email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmicelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

«Βουτώ με τα βατραχοπέδιλα μέσα στη βυθισμένη πόλη και ανακαλύπτω θεμέλια οικοδομημάτων, την πύλη της αρχαίας πόλης, ανοιχτούς τάφους με Τιρύνθιους πρόσφυγες μέσα, και καθώς σκοτεινιάζει, φωτοφόβα μαλάκια και νυχτολούλουδα της θάλασσας εξαπολύουν τα δηλητηριώδη τους βέλη».

Μέρος 10^ο

Για τον συγγραφέα, αυτό που έχει μεγάλη σημασία, είναι το παρόν, γι' αυτό και η γραφή του στη Νήσο Κύναιδο, θα γίνει το όχημα που μεταφέρει όλη τη γεύση της ελληνικής κοινωνίας, την παραμονή στο έμπα του 21ου αιώνα. Θα γίνει το δέρμα του. Μια στολή προσαρμογής με πολύχρωμα μπαλώματα, και νοοτροπίες λογίων – λογίων. Υφάνσεις, με τις οποίες θα περιπλεύσει μια κοινωνία, που ζει με φραμπαλάδες και ξεράσματα την παρατεταμένη της παρακμή.

Ο συγγραφέας, θα επιτρέψει στη γλώσσα του να οδηγηθεί στα άκρα των αντιφάσεων μιας κοινωνίας, η οποία έχει κάνει την υποκρισία καθημερινή ανάγκη. Η Μαρτυρική Νήσος Κύναιδος, θα αποτελέσει το γλωσσικό σημαίνον μιας κοινωνίας σε βαθιά παρακμή. Και αυτή θα είναι η νεοελληνική κοινωνία, που ποτέ άλλοτε δεν ήταν έτσι και με μια γλώσσα που ποτέ άλλοτε δεν ήταν έτσι.

Ο μετανάστης επιστρέφει στη «Μπτέρα Πατρίδα». Στη γλωσσική ήπειρο των νοσταλγικών του φαντασιώσεων, που την εξέθρεψε μια παροικία μαγκούφα, άγλωσση και ανήμπορη να καταλάβει τον καλλιτέχνη που αποκαλύπτει, ότι αυτή δεν θέλει να δει και κρύβει. Νοιώθει πως η γλώσσα του (που μεταφορικά την αποκαλεί Μαμά), είναι ένας βιολογικός οργανισμός που έχει αρρωστήσει, λόγω του ότι το φέρον υποκείμενο, δεν είναι ευτυχισμένο στο χώρο της μετανάστευσης.

Ερωτοτροπεί λοιπόν με την παλιννόστηση και έρχεται στην Ελλάδα ως ιδιόμορφος τουρίστας, πιστεύοντας πια, πως μέσα στο φυσικό περιβάλλον της γλώσσας του και μέσω της γλώσσας του, θα κατακτήσει την ευτυχία στο παρόν. Γιατί πια μέλλον δεν υπάρχει. Τελειώσανε τα ψέματα με το μέλλον. Πιστεύει πως η γλώσσα του είναι το τελευταίο ταμπούρι υποχώρησης, σε μια μάχη για την ευτυχία, που μπορεί να ξανακερ-

δηθεί συλλογικά. Εδώ και τώρα. «Να προλάβω και τα μπάνια του καλοκαιριού», θα πει. Αρχίζοντας έτσι ένα αγχωτικό και καθόλου ευχάριστο κολύμπι – καλαμπούρι – ταξίδι, μέσα στη γλώσσα, μιας κοινωνίας, «που μπατάρει επικίνδυνα».

Την μια στιγμή νοιώθει ενοχές: «Ένας εαυτός καταδότης», θα πει, «... προεραπετικής εποχής, που δεν αξίζει μία. Ο οποίος μεταφέρει χαρτιά στο Ίδρυμα από το ένα γραφείο στο άλλο, από τον ένα όροφο στον άλλο, κάτω από τη μύτη υπαλλήλων του έθνους, μπρुकαστικών».

Την άλλη στιγμή αποχεχνιέται στις γλωσσικές φαντασιώσεις του, στην άλωση μιας γλώσσας θεωρούμενης πλούσιας και αρχαίας, που σαν σωσίβιο, μπορεί να διασώσει τον κολυμβητή στον χωρίς ελπίδα πρωταθλητισμό του προς την ευτυχία.

«Βουτώ με τα βατραχοπέδιλα μέσα στη βυθισμένη πόλη και ανακαλύπτω θεμέλια οικοδομημάτων, την πύλη της αρχαίας πόλης, ανοιχτούς τάφους με Τιρύνθιους πρόσφυγες μέσα, και καθώς σκοτεινιάζει, φωτοφόβα μαλάκια και νυχτολούλουδα της θάλασσας εξαπολύουν τα δηλητηριώδη τους βέλη».

Η ομορφιά μιας φύσης μαγικής, αρχαίας και ερωτικής, μπερδεύεται επικίνδυνα σε ένα αξεδιάλυτο κουβάρι με τη νεοελληνική ασχήμια, η οποία οδηγεί τον Λόγο στον πλεονασμό, στην ειρωνεία, στον σαρκασμό, σε ασύνδετες μεταφορές, στην υπέρβαση, στην αποκοπή, στον σολοικισμό, στην ταυτολογία, στην υπερβολή.

Ο συγγραφέας κολυμπάει ψάχνοντας να βρει το νησί των πόθων του, μέσα σε μια θάλασσα, που ενώ φαντάζει κρυστάλλινη, είναι ρυπαρή και τρισάθλια, όπως τα νερά του Αιγαίου, που ενώ τους λείπει το διατροφικό πλαγκτόν, είναι πλήρη μέχρι κορεσμού, από ανεπεξέργαστα ανθρώπινα λύματα και παντός είδους καταναλωτικά σκουπίδια. Κολυμπάει μέσα στα ανθρώπινα λύματα, αναπολώντας τα αρχαία μεγαλεία και

την γαλήνια γαλανή θάλασσα, που ένας άλλος ποιητής μερικές δεκαετίες πρωτότερα, είχε αναπαραστήσει (εξιδανικευμένα) σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες. Ο συγγραφέας της «Κύναιδου», δεν κάνει μπάνιο για να καθαριστεί, όπως «Η Blanche Dubois στο Λεωφορείο ο Πόθος του Tennessee Williams», αλλά για να λερωθεί με ό,τι η γλώσσα μεταφέρει.

Θα ταυτιστεί ενοχικά με τους νέους: με τα «γκρουπ καθυστερημένων παιδιών και των εκπαιδευτών τους», που πίνουν «ήσυχια το αναψυκτικό τους στο μπαρ, διαβάζοντας αναρχικές εφημερίδες». Το ρυπαρό προϊόν που παράγουν όλοι, νέοι γέροι και μολύνει τη θάλασσα, τους ομογενοποιεί όλους: πρώην κατά φαντασία επαναστάτες, και νυν φρικιά, που διεκδικούν κι αυτά το δικαίωμα στη μόλυνση.

«Με περιτριγυρίζουν θήλεις κοπροφάγοι, χριστιανές του ελληνικού δημοσίου με πεινασμένο πρωκτικό πάθος για τη συσσώρευση κεφαλαίου. Θέλουν να διαχειριστώ μαζί τους τη μαγεία του Αιγαίου.» Ο συγγραφέας – μετανάστης κολυμπά επιτέλους μέσα στον ελλαδικό γλωσσικό του παράδεισο. Τον ζει και τον χαίρεται με σκαμπανεβάσματα. Άλλοτε λυρικών εξάψεων, και άλλοτε με μια ενοχική ανατριχίλα που τον διαπερνά ερπετικά. Αλλά η παλιννόστηση του στη γλωσσική του πατρίδα, δεν θα του λύσει όλα τα προβλήματα. Η κυνική αποδοχή της εγκατάλειψης της ελπίδας είναι μια λύση, αλλά η εγκατάλειψη ενός πραγματικού τύπου, μιας πραγματικής Καλοτίνας για έναν εξιδανικευμένο τόπο, θα δημιουργήσει στον συγγραφέα μια ανάστροφη νοσταλγία, για ότι ακόμα νοιώθει δυνατά κάτω από το γλωσσικό του δέρμα.

«Αν είναι δυνατόν! Δεν έχουν δει εσένα με την καμπαρτίνα σου, Κατίνα μου. Αν σε γνωρίζανε, με το μεγάλο σου στόμα, με τα μαγνητικά μάτια, τα λιονταρίσια σου μαλλιά, με τα υπέροχα στήθη, το βιονικό χέρι και τη σαλιγκαροειδή ουρά πάνω από τον ωραίο σου πωπό...»